

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Ing. Viery Horčicové a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobkyně: **N.K.Ch.**, zast. Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra - Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, nám. Hrdinů 1634/4, poštovní schránka 155/SO, Praha 4, žaloba proti rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 31.3.2010, č.j. CPR-2091-1/ČJ-2010-9CPR-C261,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie č.j. CPR-2091-1/ČJ-2010-9CPR-C261, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Ústí nad Labem, Inspektorátu cizinecké policie Česká Lípa (dále jen orgán prvního stupně) ze dne 19.10.2009, č.j. CPUL-00411/CI-2009-044064, kterým byla zamítnuta podle ust. § 87e odst. 1 písm.c) zákona č. 326/1999Sb. o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) její žádost o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky.

Vzhledem k přechodu pravomoci rozhodování ve věcech pobytu cizinců s účinností k 1.1.2012 podle zákona o pobytu cizinců, soud na straně žalovaného dále jednal s Ministerstvem vnitra - Komisí pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců.

Žalobkyně v podané žalobě pod bodem II. namítá, že účelovost uzavřeného manželství nebyla prokázána, jde pouze o domněnku žalovaného bez důkazu. V průběhu řízení bylo naopak prokázáno, že je manželkou českého státního občana a s ním sdílí v rámci jejich

možností společnou domácnost, tudíž nutno ji považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie podle ustanovení § 15a odst. 4 písm. b/ zákona o pobytu cizinců.

Má zato, že v jejím případě byl žalovaným zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, respektive prokázán z listinných důkazů a výpovědí svědků specifikovaný faktický stav, nicméně žalovaný následně rozhodl v rozporu s těmito skutečnostmi.

Je přesvědčena, že v rozhodnutí chybí úvahy, kterými se žalovaný řídil při hodnocení, chybí i hodnocení důkazů. Dále správní orgány vůbec nehodnotily výsledky provedených důkazů, neuvedly žádné konkrétní skutečnosti v rámci těchto důkazů v prospěch či neprospěch účastníků a z jejich konstatování je zřejmé, že přihlédly pouze k těm sloužícím v neprospěch žalobkyně.

Pod bodem III. konstatuje, že nelze diskvalifikovat osoby, kterým byla v minulosti žádost o pobyt na území ČR zamítnuta, ačkoliv prokázaly důvodnost své nové žádosti.

Dne 14.9.2010 bylo Městskému soudu v Praze doručeno vyjádření žalovaného k žalobě, ve kterém k bodům II. a III. uvádí, že k účelovosti manželství dospěl orgán prvního stupně po objektivním posouzení relevantních důkazů a skutečností uvedených v protokolech – odvolací orgán se s jeho závěry ztotožňuje. Účelovost manželství vyplývá ze správního spisu, je jednoznačně prokázána jednak šetřením orgánu prvního stupně, jednak vyplývá i ze všech skutečností, které vyšly najevo v předchozí správní činnosti.

Správním spisem má žalovaný za doložené i jednání žalobkyně, které orgán prvního stupně hodnotil jako obcházení zákona o pobytu – tedy, že v době podání první žádosti o povolení k pobytu žalobkyně neměla žádné platné vízum, ani snahu prokázat legální vstup na území státu, a protože tuto skutečnost nezaznamenával ani informační systém policie, svědčí to o tom, že na území republiky vstoupila v rozporu s právními předpisy. Spisem je rovněž doloženo, že žalobkyně v předchozích žádostech taktéž uváděla nepravdivé údaje s úmyslem uvést správní orgán v omyl (smyšlená identita „českého dítěte“ při podání žádosti o trvalý pobyt, falzifikát rozvodového listu).

Správními orgány není zpochybňováno uzavření manželství, tyto však jsou povinny zabývat se veškerými zjištěnými skutečnostmi a důkazy, tedy i tím, zda v řízení nejsou zjištěny důvody pro nevydání povolení k přechodnému pobytu. V předmětném správním řízení pak tyto skutečnosti a důkazy přímo poukazují na účelovost uzavřeného manželství, jak je uvedeno na str. 4-5 napadeného rozhodnutí. Žalovaný dále odkazuje na usnesení Rady (ES) ze dne 4.12.1997 s tím, že okolnostmi, které mohou být důvodem pro domněnku o účelovém uzavření manželství, jsou zejména skutečnosti, že manželské soužití nedodrжуje, manželé se nepodílejí přiměřeně na povinnostech vyplývajících z manželství, manželé uvádějí rozporuplné osobní údaje a pod.

Replika k vyjádření žalovaného k žalobě nebyla podána.

Ze správního spisu vyplývají pro rozhodnutí následující podstatné skutečnosti:

Dne 5.6.2006 žalobkyně podala žádost o povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení s občanem ČR (dcerou – N.T.T., nar. 10.10.1992). V evidenci cizinecké policie však žádný záznam na jí doloženou identitu nebyl, nebylo zjištěno žádné datum příjezdu na území ČR, pobývala zde bez platného víza. K tomu se odmítla vyjádřit, zástupce do protokolu uvedl, že se k předchozímu pobytu žalobkyně nechce vyjadřovat, aby se vyhnul možnému postihu. Nebyl doložen rodný list dcery.

Žalobkyni byl vydán překlenovací štítek s platností do 3.8.2006, při provedení pobytové kontroly se však na uvedené adrese nevyskytovala, bylo zjištěno, že objekt je vyklizený, neobývaný a v nabídce realitní kanceláře.

Z jí dodaného oddacího listu bylo zjištěno, že dne 28.6.2006 uzavřela sňatek s občanem ČR, panem A.M..

Na území České republiky pobývala v rámci výjezdního příkazu, v době jeho platnosti pak podala žádost 28.8.2006 o povolení k trvalému pobytu – sloučení s občanem ČR, manželem A.M. Byla vyzvána k doložení dokladu o zajištění ubytování na území ČR (když původně opakovaně uváděný pobyt na adrese shora byl prověřen 24.9.2006 s tímtož výsledkem) a tento nakonec doložila v penzionu Světlá, na adrese Dolní Světlá čp. 49, Mařenice. Do žádosti vyplnila opětovně tutéž dceru, dle jejího vyjádření zaznamenaného do protokolu dne 21.6.2006 po otci A.M. státní příslušnicí ČR. Tato dcera nebyla v evidenci obyvatel vůbec nalezena, ani tentokrát nebyl přiložen rodný list a i k tomuto se žalobkyně odmítla vyjadřovat, tudíž správní orgán dospěl k závěru, že tato skutečnost je nepravdivá.

Pobytovou kontrolou ze dne 31.10.2006 bylo zjištěno, že na uvedené adrese v penzionu Světlá je sice ubytována, ovšem o tom, že by zde bydlela s panem M. provozovatelé penzionu nic nevěděli, naopak sdělili, že se zde zdržuje s mužem vietnamské národnosti.

Dne 24.11.2006 byl sepsán protokol se sousedem pana M., panem J.F. – ten do protokolu uvedl, že pan M. žije sám s rodiči, žalobkyni u nich v životě neviděl.

Do protokolu z 29.11.2006 opět oba manželé odmítli se k věci vyjadřovat a odpovídat na otázky. Žádost byla dne 11.12.2006 zamítnuta, stejně jako jejich následné odvolání odvolacím orgánem.

Den po skončení platnosti výjezdního příkazu, tj. 28.2.2007 podala žalobkyně další, novou žádost o povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny, opět s manželem A.M. a rovněž jako dítě uvedla tutéž údajnou dceru, státní příslušnici ČR, bez dalších dokladů. Z evidence bylo opět zjištěno, že tato neprochází, proto správní orgán konstatoval, že žalobkyně v řízení uvedla nepravdivé údaje.

V rámci správního řízení byl sepsán protokol s bývalým manželem žalobkyně, panem V.D.H., který předložil ověřenou kopii rozvodového listu vydaného Městským lidovým soudem v Hanoji. Správním orgánem byla zpochybněna platnost tohoto dokladu, zastupitelstvím Číny pak bylo sděleno, že doklad nebyl vydán uvedeným soudem, žádný soudce uvedeného jména neexistuje. Byl dán podnět k zahájení trestního stíhání z důvodu dvojího manželství, věc však byla po prošetření odložena, neboť ve věci nejde o podezření z trestného činu a není na místě věc vyřídit jinak.

Tato její žádost byla dne 20.11.2008 zamítnuta a žalobkyni byl vydán výjezdní příkaz do 27.1.2009.

Dne 26.1.2009 podala žalobkyně žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU- z důvodu sloučení s manželem A.M.

V místě hlášeného pobytu (u manžela) na adrese K.Š., S. 746 nebyla dne 16.2.2009 zastížena, hlídka na místě hovořila s paní A.M.. Ta sdělila, že se zde žalobkyně nezdržuje, od

podzimu pobývá někde Praze. Manželovi žalobkyně A.M. tam policie později marně doručovala, nikdo nebyl zastížen, zásilku převzal až osobně na policii.

Dne 19.3.2009 se žalobkyně odmítla vyjádřit, její zástupce navrhl místní šetření, o němž budou účastníci předem vyrozuměni. Taktéž její manžel se odmítl vyjádřit.

Za účelem zjištění skutečného stavu předvolal správní orgán na 29.4.2009 rodiče pana A.M. jako svědky. Byli vyrozuměni, že dne 30.4.2009 v 9.00 hodin bude v jejich domě v K.Š. provedeno místní šetření. O tomtéž byla vyrozuměna i žalobkyně i její manžel.

Tentýž den byl sepsán protokol s panem A.M. starším, který mj. uvedl, že o synově svatbě ani seznámení nic neví, k zastížení je u nich snacha 3x měsíčně, jinak je v Praze, kde i pracuje, neví, kolik přispívá na domácnost, ví, že má dvě děti, hovoří na ni česky, ale moc mu nerozumí.

Tentýž den byl sepsán protokol i s matkou paní A.M., která o snaše uvedla podobně jako její muž, dále sdělila, že na domácnost tato přispívá se synem 1500 – 2000,-Kč za měsíc, snacha bývá občas doma, zdrží se i přes týden, jinak hlavně na svátky, neví, zda se stýká s bývalým mužem.

Dne 30.4.2009 provedl správní orgán ohlášené místní šetření a žalobkyně byla přítomna i s manželem, ovšem již při dalším neohlášeném šetření dne 8.9.2009 policie zastihla pouze pana A.M. st., který sdělil, že žalobkyně v místě bydliště byla naposledy v červenci 2009, dále byl zastížen i manžel žalobkyně, který červenec potvrdil a sdělil, že byl manželku navštívit v Praze před 14 dny.

Dne 17.9.2009 byl sepsán protokol o výsledku svědka se sousedkou paní V.P., která mj. uvedla, že žalobkyni 2x viděla (poprvé v dubnu/květnu 2009), z jejího počínání pochopila, že je ve městě poprvé (kufry, hledala kam jít), chvíli po jejím příjezdu dorazil i muž vietnamské národnosti, kterému říkají „Honza“, který ji ukázal, kam jít. Později ji v krátké době viděla ještě jednou, jak jde s paní M. z nákupu, pak už ji nespátřila.

Stejného dne byl sepsán protokol s paní R.K., pracovnící Městského úřadu K.Š. Ta konstatovala, že jako pracovníci agentury evidence obyvatel jí byl znám fakt, že se pan A.M. oženil s žalobkyní, neboť tyto údaje byly sděleny v rámci ohlašovací povinnosti. Osobně se s žalobkyní nesetkala, nejsou za ni hrazeny odpady, a ač bydlí necelých 100 m od M., nikdy ji tam neviděla.

Dále byl téhož dne sepsán protokol i s paní I.S., poštovní doručovatelkou pobočky K.Š. Tato uvedla, že ji není známa informace, že se pan M. oženil se žalobkyní, žalobkyni nikdy žádnou zásilku nedoručovala, nikdy se s ní nesetkala, přestože je místo jejich bydliště v jejím poštovním úseku a k M. jinak doručuje poměrně často.

Ve dnech 9.9.2009 až 29.9.2009 provedla hlídka 5 pokusů na zkontaktování sousedky rodiny M. paní S.Z., která však s ohledem na bezpečnost svou a svého dítěte odmítla do protokolu vypovídat.

Správní orgán prvního stupně po zvážení všech těchto důkazů žádost žalobkyně zamítl.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, v němž namítala, její žádost byla zamítnuta z důvodů zjištěných rozporů ve výpovědích účastníků oproti výpovědím svědků, že účastníci nebyli opakovaně zastíženi v místě bydliště, žadatelka uváděla smyšlenou dceru a dále díky jednotlivostem v předchozích žádostech o pobyt – z těchto důvodů správní orgán uzavírá, že dle jeho názoru bylo manželství uzavřeno s cílem získat povolení k pobytu. Odůvodnění napadeného rozhodnutí má žalobkyně za nepřezkoumatelné, navrhuje, aby bylo jako nezákonné zrušeno a věc vrácena orgánu prvního stupně k novému projednání.

Původní žalovaný vydal dne 31.3.2010 napadené rozhodnutí, ve kterém konstatoval, že souhlasí s názorem orgánu prvního stupně, že manželství bylo uzavřeno účelově, což

vyplývá ze spisového materiálu i z šetření orgánu prvního stupně. Bylo taktéž doloženo i jednání spočívající v obcházení zákona o pobytu.

Poukazuje na opakované žádosti o povolení k pobytu, účastníci neposkytli orgánu potřebnou součinnost, odmítali se vyjadřovat, pokud nebyli obesláni, nebyli přítomni ani při pobytových kontrolách, vyjma místního šetření, o kterém byli předem vyrozuměni. Jsou zřejmé zjevné rozpory mezi výpověďmi rodičů a sousedů. Sami účastníci žádné nové důkazy nedodali.

Žalovaný uzavírá, že důkazy byly orgánem prvního stupně hodnoceny správně, manželství jako takové není zpochybněno, jeho uzavření je však zjevně účelové.

Městský soud v Praze k žádosti žalobkyně nařídil ve věci jednání, při němž toliko přítomný zástupce žalobkyně odkázal na písemné vyhotovení žaloby. V souvislosti s účelovostí uzavřeného manželství poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 5 As 104/2011-102 ze dne 31.8.2012 s tím, že účelovost nutno hodnotit nejen ve vztahu k okolnostem vzniku tohoto manželství, ale i v průběhu celého řízení, neboť v jeho průběhu se tento vztah může vyvíjet. A pokud by bylo prokázáno, že manželství následně svoji funkci plní, nebylo by možné učinit závěr, že jde o manželství účelově uzavřené. Proto měly být tyto okolnosti zkoumány nejen před orgánem prvního stupně, nýbrž i dále, což se nestalo.

Zástupce žalobkyně uzavřel, že pokud jde o ustanovení § 15a odst. 1 písm.a) zákona o pobytu cizinců, kdy rodinným příslušníkem je manžel, pak toto ustanovení nestanoví žádné další podmínky v tom smyslu, že by vyžadovalo, aby nutně spolu manželé vedli společnou domácnost. Z objektivních důvodů totiž spolu žít nemusí, ať už jde o služební cesty, pracovní pobyty v cizině apod. Pokud tedy správní úřady uzavřeli, že manželé spolu nežijí, není toto zjištění podmínkou, neboť stačí, že žalobkyně je manželkou občana České republiky a pokud došli k závěru, že spolu manželé ve skutečnosti nebydleli, nemá tento závěr oporu v zákoně, neboť žadatel nemá povinnost žít s manželem ve společné domácnosti.

S ohledem na shora uvedené žalobkyně prostřednictvím svého zástupce navrhovala, aby bylo žalobě vyhověno.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán, přičemž vycházel ze skutkového a právního vztahu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Městský soud v Praze, vázán žalobními důvody, posoudil věc takto:

Soud na základě shora uvedených skutečností dokládajících postup správního orgánu dospěl k závěru, že orgán prvního stupně shromáždil v souladu s ustanovením § 50 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) dostatek podkladů pro rozhodnutí a tyto podklady se staly pro rozhodnutí dostatečnou oporou. Tyto shromážděné podklady, které jednak žalobkyně sama připojila ke své žádosti, či žádostem předchozím, jednak protokoly o výsledku svědků a záznamy z šetření orgánů cizinecké policie, jejichž souhrn obsahují i rozhodnutí vydaná ve věci její poslední žádosti, nezpochybňuje co do věcného obsahu ani žaloba samotná, když žalobkyně prostřednictvím svého právního zástupce v ní výslovně uvádí, že správní orgán v souladu s ustanovením § 3

správného řádu zjistil skutkový stav (respektive prokázal z listinných důkazů i výpovědi svědků) stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Oproti tomu žalobkyně rozporuje hodnocení těchto podkladů, resp. tvrdí, že takové hodnocení absentuje a nesouhlasí se závěry rozhodnutí o účelovém uzavření manželství.

Žalobkyně v žalobě namítá, že účelovost uzavřeného manželství nebyla prokázána - jde pouze o domněnku žalovaného bez důkazu. V průběhu řízení bylo dle ní prokázáno, že je manželkou českého státního občana, s nímž sdílí v rámci jejich možností společnou domácnost a tudíž je nutno ji považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie podle ustanovení § 15a odst. 4 písm. b/ zákona o pobytu cizinců. Nehledě na záměnu příslušného ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců, kdy při jednání zástupce žalobkyně v této souvislosti namítá, že pokud jde o ustanovení § 15a odst. 1 písm.a), kdy za rodinného příslušníka je považován v první řadě manžel, a kdy zástupce žalobkyně akcentoval, že toto ustanovení nestanoví žádné další podmínky v tom smyslu, že by vyžadovalo, aby nutně spolu manželé vedli společnou domácnost, tvrdil, že tito spolu žít nemusí, neboť žadatel nemá povinnost žít s manželem ve společné domácnosti, je z argumentace zvolené obrany zřejmý rozpor, v jehož základu se promítá klíčová otázka fakticity naplnění manželského svazku.

Ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců v odst. 1 říká, že rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho

- a) manžel,
- b) rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, kterého vyživuje a se kterým žije ve společné domácnosti,
- c) dítě mladší 21 let nebo takové dítě manžela občana Evropské unie a
- d) nezaopatřený přímý příbuzný ve vzestupné nebo sestupné linii nebo takový příbuzný manžela občana Evropské unie.

V odst. 4 pak, že ustanovení tohoto zákona, týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie, se obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že

- a) je příbuzným občana Evropské unie neuvedeným v odstavci 1, pokud
 1. ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen trvalý či dlouhodobý pobyt, žil s občanem Evropské unie ve společné domácnosti,
 2. je občanem Evropské unie vyživovaný, nebo
 3. se o sebe z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nedokáže sám postarat bez osobní péče občana Evropské unie, anebo
- b) má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti.

Z ustanovení § 15a odst. 1 písm. a/ tedy vyplývá, že rodinným příslušníkem občana EU pro účely zákona o pobytu je manžel. Důvodem pro vydání povolení k pobytu je tedy manželství. Na druhou stranu má ovšem zmiňovaný zákon o pobytu cizinců v sobě integrovanou ochranu, aby nedocházelo k jeho zneužívání. Proto může policie zamítnout žádost z důvodů vyjmenovaných v ustanovení § 87e zákona o pobytu cizinců, v daném případě podle § 87 odst. 1 písm. c/ tohoto zákona tehdy, jestliže se žadatel dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství.

Žalovaný dospěl v napadeném rozhodnutí ke stejnému závěru jako orgán prvního stupně, a to, že sňatek žalobkyně je účelový, ačkoliv manželství bylo uzavřeno v souladu s českým právním řádem. S tímto jeho závěrem se soud ztotožňuje.

Jednotlivé úkony, které jsou doloženy ve správním spisu, svědčí o dlouhodobé snaze žalobkyně získat povolení k pobytu na území ČR. Je skutečností, že dne 5.6.2006 podala žádost o povolení k trvalému pobytu - sloučení s neexistující dcerou, když na území ČR pobývala bez platného víza. Dne 28.6.2006 uzavřela sňatek s občanem ČR a podala žádost o povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení s ním. Žádost byla dne 11.12.2006 zamítnuta, stejně jako její následné odvolání odvolacím orgánem. Den po skončení platnosti výjezdního příkazu, tj. 28.2.2007 podala další žádost o povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny, opět s uvedeným manželem a tato její žádost byla zamítnuta dne 20.11.2008 a žalobkyni byl vydán výjezdní příkaz do 27.1.2009. Tato zjištění v době těchto předchozích řízení žalobkyně sama nezpochybňuje. Provedená zjištění na adresách pobytu, který v žádostech uvedla, nenасvědčovala vůbec závěru, že uzavřené manželství plní svoji funkci, opaku nasvědčovalo to, že manželé odmítali jakékoli skutečnosti o svém soužití sdělit, v penzionu Světlá měla naopak bydlet žalobkyně s jiným mužem. Její bývalý manžel potvrdil, že požádal o rozvod před příchodem do ČR, že mají spolu dvě děti, které však zůstali ve Vietnamu. Tyto kroky žalobkyně, při kterých klamala správní orgán imaginární dcerou (nehledě na vyloučenou pravost rozvodového rozhodnutí), dle názoru soudu jasně prokazují její snahu získat povolení k pobytu na území ČR na základě nepravdivých a neúplných údajů.

Dne 26.1.2009 podala žalobkyně žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU, a to opět s odvoláním na manžela. Sama však a ani její manžel se v průběhu řízení opět odmítli vyjádřit ke konkrétním okolnostem nejen uzavření sňatku samotného, ale vůbec k okolnostem jejich společného soužití v manželství, ačkoliv sdělení takových skutečností bylo v zájmu žalobkyně samé a úspěšného vyřízení její žádosti, resp. v zájmu obou manželů. Ve výpovědích svědků, na jedné straně rodičů manžela žalobkyně, na druhé straně sousedů či osob přicházejících do styku s rodinou manžela žalobkyně služebně či úředně, jsou podstatné rozpory. Zatímco rodiče manžela žalobkyně – pan A.M. starší a paní A.M. – hovoří o tom, že snacha s nimi pobývá, co jí pracovní povinnosti a okolnosti dovolí (ačkoliv neví nic o okolnostech sňatku samotného, jen o něm), výslechy dalších svědkyň ukazují na fakt, že v místě bydliště manžela (následně uvedeného v žádosti i jako její bydliště) viděla žalobkyni jen sousedka paní Věra Pavlasová, a to pouze dvakrát v krátkém časovém sledu po jejím příjezdu v dubnu/květnu 2009, tj. cca po třech letech od uzavření manželství, a to nadto za popisovaných okolností, kdy žalobkyni musel ukázat kam má jít občan vietnamské národnosti, a od té doby již nikdo, a to ani poštovní doručovatelka, která k M. poměrně často doručuje poštovní zásilky, neviděl. Neplacení poplatku za odpady je tak jen podružnou záležitostí.

Žalobkyně, ani její manžel neposkytli správním orgánům potřebnou součinnost. Žalobkyně ač předvolána, opakovaně odmítala vypovídat k okolnostem jejího manželství, a to přesto, že manželství trvalo v době vedeného řízení již cca tři roky, rozhodně tak ničím nepodpořila obecné tvrzení svého zástupce o funkčním, harmonickém a trvalém společenství manželů, které mělo v průběhu řízení nastat, jak se na jedné straně tvrdí, oproti tvrzení, že samo uzavření sňatku postačuje. V místě uváděného bydliště nebyla žalobkyně navíc zastížena při žádné z kontrol prováděných policií, s jedinou výjimkou místního šetření ze dne 30.4.2009, o kterém však byli účastníci předem vyrozuměni, a které navrhnul sám její právní zástupce. Veškeré podklady shromážděné ve správním spise tak dle názoru soudu vytváří přesvědčivý důkazní řetězec pro závěr o zřejmé účelovosti uzavřeného manželství. Správní orgány dostatečně popsaly i zhodnotily potřebné důkazy. Jak vyplývá z odůvodnění rozhodnutí orgánu I. stupně byla vzata v úvahu všechna zjištění plynoucí z podání žádosti, z předchozích řízení, zjištění z evidencí policie, z místních šetření i výpovědi svědků (str. 2 až 9), která byla následně vyhodnocena. Rovněž i z odůvodnění rozhodnutí žalovaného

vyplývá způsob, jakým se vypořádal s námitkami v odvolání, ke všem zjištěným a rozhodným skutečnostem také žalovaný v napadeném rozhodnutí přihlédl, bez ohledu na prospěch či neprospěch žalobkyně. Soud proto neshledal, že by napadené rozhodnutí trpělo žalobou vytýkanými vadami řádného vyhodnocení stavu věci. Námitka diskvalifikace osob, kterým byla v minulosti žádost o trvalý či přechodný pobyt na území ČR zamítnuta, ačkoliv prokázaly důvodnost své nové žádosti, tak v této souvislosti nemůže vůbec obstát, když z výše uvedeného je zcela zřejmé, že taková důvodnost ani u této nové žádosti žalobkyně prokázána nebyla.

Námitku uplatněnou zástupcem žalobkyně při jednání, kdy v souvislosti s tvrzenou účelovostí uzavřeného manželství poukazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 5 As 104/2011-102 ze dne 31.8.2012 s tím, že účelovost je nutno hodnotit nejen ve vztahu k okolnostem vzniku tohoto manželství, ale i v průběhu celého řízení, neboť vztah se může vyvíjet, soud neshledal důvodnou, neboť okolnosti obou případů jsou odlišné. V uvedeném rozhodnutí Nejvyšší správní soud sice dospěl k závěru, že *„účelovost nelze posuzovat pouze ke dni vzniku manželství, ale je třeba vztahy mezi manželi posuzovat i po dobu správního řízení až do rozhodnutí odvolacího správního orgánu, protože vztahy mezi manželi se mohou vyvíjet. Pokud by tedy bylo v řízení před správními orgány prokázáno, že manželství plní svou funkci (i když by tomu tak od jeho úplného počátku nebylo) nebylo by možné takové manželství považovat z účelově uzavřené“*, v uvedeném případě však žalobce pro svá tvrzení navrhol konkrétní důkazy korespondencí, kterými se Městský soud dle Nejvyššího správního soudu dostatečně nezabýval a nevypořádal se tak se všemi žalobními body a návrhy žalobce, a tudíž bylo jeho rozhodnutí zrušeno a věc mu vrácena k dalšímu řízení.

V nyní projednávané věci však žalobkyně, krom obecného konstatování ve smyslu, že manželství účelové není a oba manželé spolu v rámci svých možností sdílí společnou domácnost, žádné podobné konkrétní návrhy důkazů nepředložila, naopak správním orgánům neprojevovala žádnou součinnost, když odmítala vypovídat, a ani soudu nenavrhl žádná doplnění důkazní situace. Nic tedy nenasvědčuje domněnce, že by manželství žalobkyně začalo plnit svoji funkci až v průběhu správního řízení a soud tak neměl důvod pohlížet na uzavřené manželství v jiném úhlu pohledu, než jaký vyplývá z důkazních listin ve správním spise. Nemohl proto přisvědčit ani této námitce žalobkyně. Argumentaci zástupce žalobkyně, která nadto popírá předně akcentovanou nutnost prokazování fungování manželství, totiž, že v případě sloučení s manželem není nutno prokazovat společné soužití, je nutno s ohledem na principy, na nichž povolování pobytu cizinců na území ČR stojí, odmítnout. Povolování pobytu cizincům stojí na tom, že je dán zákonem stanovený důvod tohoto pobytu (příbuzenský vztah k občanu EU, studium, podnikání, zaměstnání a pod.) Tento důvod musí být formálně doložen a fakticky naplněn, proto také zákon o pobytu brání tomu, aby došlo k obcházení takto stanovených pravidel účelovým, formálním uzavřením sňatku či účelovým uznáním otcovství. Žalobkyně i její manžel odmítli v průběhu řízení ozřejmit způsob svého tvrzeného soužití a tvrzeného vztahu, ač jim v tom nic nebránilo, neuvedli žádné důvody bránící tradičnímu modelu soužití manželů ve společné domácnosti apod., způsob svého manželského soužití žádným způsobem nepopsali, tím méně doložili. Soud proto uvedené obecné formální argumentaci nepřisvědčil.

Na základě výše uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, nemá proto na náhradu nákladů řízení právo. To by náleželo úspěšnému

žalovanému, soud však z obsahu spisu nezjistil, že by mu náklady řízení nad rámec běžných výdajů vznikly, ostatně žalovaný žádné své náklady ani neuplatňoval.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 9. října 2012

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu